

XXI Niedziela Zwykła. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(Iz 22, 19-23) Tak mówi Pan do Szebny, zarządcy pałacu: „Gdy strącę cię z twego urzędu i przepędzę cię z twojej posady, tego dnia powołam sługę mego, Eliakima, syna Chilkiasza. Oblokę go w twoją tunikę, przepaszę go twoim pasem, twoją władzę oddam w jego ręce; on będzie ojcem dla mieszkańców Jeruzalem oraz dla domu Judy. Położę klucz domu Dawidowego na jego ramieniu; gdy on otworzy, nikt nie zamknie, gdy on zamknie, nikt nie otworzy. Wbiję go jak kołek na miejscu pewnym; i stanie się on tronem chwały dla domu swego ojca”.

(Iz 22, 19-23)

Tak mówi Pan do Szebny, zarządcy pałacu: „Gdy strącę cię z twego urzędu i przepędzę cię z twojej posady, tego dnia powołam sługę mego, Eliakima, syna Chilkiasza. Oblokę go w twoją tunikę, przepaszę go twoim pasem, twoją władzę oddam w jego ręce; on będzie ojcem dla mieszkańców Jeruzalem oraz dla domu Judy. Położę klucz domu Dawidowego na jego ramieniu; gdy on otworzy, nikt nie zamknie, gdy on zamknie, nikt nie otworzy. Wbiję go jak kołek na miejscu pewnym; i stanie się on tronem chwały dla domu swego ojca”.

(Ps 138 (137), 1b-2a. 2b-3. 6 i 8bc)

Refren: Panie, Twa łaska trwa po wszystkie wieki

Będę Cię słauił, Panie, z całego serca,
bo usłyszales słowa ust moich.
Będę śpiewał Ci psalm wobec aniołów,
pokłon Ci oddam w Twoim świętym przybytku.

I będę słauił Tve imię za łaskę i wierność Twoją,
bo ponad wszystko wywyższyles Tve imię i obietnicę.
Wysłuchales mnie, kiedy Cię wzywałem,
pomnożyles moc mojej duszy.

Zaprawdę Pan jest wzniosły,
patrzy łaskawie na pokornego,
pyszałka zaś dostrzega z daleka.
Panie, Twa łaska trwa na wieki,
nie porzucaj dzieła rąk swoich.

(Rz 11, 33-36)

O głębokości bogactw, mądrości i wiedzy Boga! Jakże niezbadane są Jego wyroki i nie do wyśledzenia Jego drogi! Kto bowiem poznał myśl Pana albo kto był Jego doradcą? Lub kto Go pierwszy obdarował, aby nawzajem otrzymać odpłatę? Albowiem z Niego i przez Niego, i dla Niego jest wszystko. Jemu chwała na wieki! Amen.

Aklamacja (Mt 16, 18)

Ty jesteś Piotr, czyli Opoka, i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą.

(Mt 16, 13-20)

Gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, pytał swych uczniów: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” A oni odpowiedzieli: „Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków”. Jezus zapytał ich: „A wy za kogo Mnie uważacie?” Odpowiedział Szymon Piotr: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Na to Jezus mu rzekł: „Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr, czyli Opoka, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”. Wtedy surowo zabronił uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Mesjaszem.

Komentarz:

Piotr jako pierwszy z Apostołów otrzymał dwie szczególnie wielkie łaski. Mianowicie był on pierwszym uczniem, który uwierzył w boskość Jezusa i tę swoją wiarę wyznał w obecności pozostałych uczniów. On też był pierwszym z Apostołów, który spotkał się z Nim po zmartwychwstaniu (Łk 24,34). Zapytajmy retorycznie: czy może być w Bożym planie zbawienia faktem mało ważnym to, że właśnie Piotr jest pierwszym z grona Apostołów świadkiem tych dwóch najbardziej fundamentalnych prawd wiary chrześcijańskiej?

Zatrzymajmy się nieco nad pierwszym świadectwem Piotra: „Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego” (Mt 16,16). Jako pierwszy rozpoznał Piotr prawdę, że Pan Jezus jest Mesjaszem i Synem Bożym. To właśnie wówczas usłyszał słowa: „Ty jesteś Piotr, i na tej Skale zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego: cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”.

Rzecz jasna, że „skalistość” Piotra nie miałaby żadnego sensu bez odniesienia do jedynej Skąły, jaką jest Jezus Chrystus. Podobnie jak nie miałoby sensu nazywanie niektórych ludzi pasterzami w Kościele bez odniesienia do jedyneęo Pasterza, Jezusa Chrystusa. I nie miałoby sensu nazywanie przyjaciół Bożych świętymi bez odniesienia do Tego, który jest Święty w całym słowa znaczeniu i źródłowo.

Warto jeszcze zauważyć, jak jednoznacznie Piotr wypełnia funkcję głowy Apostołów już po odejściu Chrystusa Pana. Właśnie on przewodniczy wyborowi nowego Apostoła na miejsce Judasza (Dz 1,15nn). On reprezentuje młody Kościół w dniu Zesłania Ducha Świętego (Dz 2,14nn). Również później widzimy go wielokrotnie jako pierwszego w Kościele jerozolimskim (Dz 3,12nn; 5,3nn; 5,12; 5,29). Co szczególnie ważne: Piotr podejmuje przełomową dla Kościoła decyzję ochrzczenia pierwszego poganina (Dz 10), zaś w odnośnym opisie wyraźnie podkreślono, że uczynił to dzięki szczególnemu światłu Ducha Świętego (Dz 10,9-20), Wreszcie, Piotr przewodniczy Soborowi Jerozolimskiemu (Dz 15,7).

Podczas Ostatniej Wieczerzy Pan Jezus zapowiedział Piotrowi jego zdradę, ale zarazem obiecał, że On sam będzie się modlił za niego, aby nigdy nie załamał się w wierze. I kazał mu Pan Jezus utwierdzać w wierze braci. Jak wierzymy, to zadanie Piotra wypełnia w Kościele każdorazowy jego następca, biskup Rzymu.

O. Jacek Salij OP